

PETYCJA

Kraków, 10.03.2018r

KANCELARIA	
SEKRETARIATU MINISTRA	
SPRAW ZAGRANICZNYCH	
2018 -03- 19	
Nr	MSZ
Zał.	ilość ark. 2

Szanowny Pan
Prof. dr hab. Jacek
Czaputowicz
Minister Spraw Zagranicznych

Szanowny Panie Ministrze,

Zwracam się do Pana ministra o rozważenie zasadności sprostowania błędu polegającego na niezgodności tłumaczenia z umową międzynarodową w języku obcym, w którym sporządzono Umowę między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Republiki Włoskiej w sprawie unikania podwójnego opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania, sporządzona w Rzymie dnia 21.06.1985 r (Dz. U. z 1989 r. nr 62, poz. 374)

Zgodnie z art. 30 –zdaniem końcowym powołanej umowy, w razie rozbieżności przy interpretacji przepisów, tekst angielski będzie uważany za rozstrzygający . W polskiej wersji językowej znajduje się błąd wynikający z niewłaściwego przetłumaczenia z języka angielskiego na język polski przepisu art.18 polsko-włoskiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania . Stosownie do zapisów rozstrzygającej wersji umowy , prawidłowo przepis ten powinien brzmieć : emerytury oraz inne podobne świadczenia wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie z tytułu zatrudnienia w przeszłości będą opodatkowane tylko w tym Umawiającym się Państwie , w którym ich odbiorca ma stałe miejsce zamieszkania . Teza ta została sformułowana w Interpretacji Indywidualnej wydanej przez Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej o numerze : 0114-KDIP3-3.4011.545.2017.2.JK3 .

W nawiązaniu do wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie o sygnaturze III SA/Wa 101/09 Organy państwowe nie mają żadnych podstaw prawnych, aby wymagać iżby obywatel władał językiem obcym w celu zapoznawania się z obowiązującymi go przepisami prawa sporządzonymi w języku

innym niż polski. Zgodnie bowiem z art. 6 ustawy o języku polskim umowy międzynarodowe zawierane przez Rzeczpospolitą Polską powinny mieć polską wersję językową, [podkreślenie Sądu] stanowiącą podstawę wykładni, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej. Organy podatkowe nie mogą też wymagać, aby obywatel polski (podatnik) zapoznawał się z treścią obowiązujących go przepisów prawa polskiego w języku obcym i na własną rękę ustalał brzmienie tych przepisów, poszukiwał tego brzmienia, czy też dokonywał tłumaczeń innych niż opublikowane we właściwym organie promulgacyjnym, zawierającym urzędowe tłumaczenie przepisów wynikających z umów międzynarodowych sporządzonych w języku innym niż polski język urzędowy. Rzeczą państwa, działającego poprzez właściwe organy, jest zadbanie o prawidłowość opublikowanego w Dzienniku Ustaw tłumaczenia obcojęzycznej umowy międzynarodowej, konwencji traktatu itp. To państwo, a nie obywatel dysponuje w tym zakresie właściwymi środkami. W ocenie Sądu niedopuszczalna jest sytuacja, gdy każdy obywatel byłby zmuszony badać prawidłowość opublikowanego w Dzienniku Ustaw urzędowego tłumaczenia treści umowy międzynarodowej, korzystając czy to z własnej znajomości języka obcego, czy to z tłumaczenia dokonanego przez tłumacza przysięgłego. Skutkiem takiego działania byłoby uzależnienie treści przepisu od poziomu znajomości języka obcego przez podatnika lub tłumacza oraz ich umiejętności wykorzystania tej znajomości do przetłumaczenia specyficznego tekstu aktu prawnego.

Często w związku z rozbieżnościami w tłumaczeniach Polacy za granicą jak też urzędy i obywatele państw które są stronami umów międzynarodowych w Polsce mają problem z zastosowaniem umów o unikaniu podwójnego opodatkowania dlatego ważne jest aby stosować ujednoczoną wersję pod względem merytorycznym. W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra o sprostowanie treści przytoczonej na wstępie umowy polsko-włoskiej na podstawie Art.18b Ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych (Dz.U.2000.39-443)

Z poważaniem